

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Petry Kamínkové ve věci

žalobce: **H. V. N.**, narozený dne X, státní příslušník X
pobytem na území republiky X
zastoupený advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Milady Horákové 1957/13, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 8. 2019 č. j. MV-104669-3/KM-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 13. 8. 2019 č. j. MV-104669-3/KM-2019, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Národní centrály proti organizovanému zločinu SKPV, Sekce organizovaného zločinu (dále též „*povinný subjekt*“) ze dne 28. 6. 2019 č. j. NCOZ-6318-7/ČJ-2019-4100PI. Rozhodnutím povinného subjektu byla podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*InfZ*“), odmítnuta žádost žalobce ze dne 3. 6. 2019 o poskytnutí informací (dále též „*Žádost*“) s odkazem na § 11 odst. 1 písm. a), odst. 4 písm. a) a odst. 6 InfZ v části, na níž se nevztahuje režim § 65 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*tr. ř.*“).
2. Ze správního spisu vyplývají tyto rozhodné skutečnosti:
3. Dne 3. 6. 2019 žadatel, nyní žalobce, požádal povinný subjekt o poskytnutí informací. Žádost odůvodnil tím, že požadoval informace v rámci svého práva nahlížet do trestních

spisů a pořizovat si z nich kopie podle § 65 odst. 1 tr. ř. Policejním orgánem a Vrchním státním zastupitelstvím v Praze (dále též „VSZ“) mu bylo sděleno, že na soupis vložených dokumentů či sběrný arch se ust. § 65 odst. 1 tr. ř. nevztahuje. Dovojuje proto, že je oprávněn se seznámit s informacemi v režimu InfZ. V dané věci žádal o nahlédnutí do spisu č. j. NCOZ-6099/TČ-2016-411400, a to *za prvé* v elektronické podobě (na základě spisového řádu podle čl. 29 a násl. pokynu policejního prezidenta č. 170 ze dne 2. 11. 2015) s možností pořízení kopie spisu vedeného v systému elektronického trestního řízení (dále též „ETŘ“), a k tomuto žádal o sdělení, jakým technickým způsobem si může kopii pořídit; a *za druhé* žádal o pořízení kopie soupisu dokumentů a příloh v analogové podobě. Trestní spis podle § 12 odst. 2 a 3 vyhlášky č. 259/2012 Sb., o podrobnostech výkonu spisové služby, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*vyhláška č. 259*“), musí být opatřen soupisem vložených dokumentů a sběrným archem.

4. Dne 28. 6. 2019 povinný subjekt rozhodnutím č. j. NCOZ-6318-7/ČJ-2019-4100PI odmítl žadateli poskytnout informace v části, na níž se nevztahuje režim § 65 tr. ř. V odůvodnění uvedl, že po posouzení žádosti zjistil, že žádost se týká informací vztahujících se k trestní věci, v níž vykonává dozor státní zástupkyně VSZ, která si podle § 8a odst. 3 tr. ř. vyhradila právo poskytovat informace, vyřízení žádosti bylo proto konzultováno s VSZ podle § 14 odst. 7 písm. c) InfZ. *K prvnímu bodu* povinný subjekt uvedl, že elektronická forma evidence spisového materiálu je interní pomůckou orgánů činných v trestním řízení (dále též „OČTŘ“), kterou vykonává policejní orgán, přitom se řídí interním pokynem policejního prezidenta č. 66/2014 o informačním systému ETŘ. Jedná se o vnitřní pracovní prostředí pro vytváření spisu, nejedná se o elektronický spis ve smyslu tr. ř. Trestní spis na rozdíl od systému ETŘ neobsahuje všechny listiny v dané věci, nýbrž pouze ty, které jsou způsobilé přispět k objasnění trestní věci. Z judikatury Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 54/05 vyplývá, že např. obviněnému a jeho obhájci, musí být umožněno nahlédnutí do všech částí písemných materiálů, které se stanou součástí toliko trestního spisu, ten po skončení vyšetřování bude mít obviněný možnost podle § 166 odst. 1 tr. ř. prostudovat, stane se podkladem k vypracování obžaloby a s obžalobou předložen soudu. Předmětné právo se nevztahuje na nahlížení do vnitřních pomocných materiálů OČTŘ, které mají organizační, metodický a řídicí charakter v rámci OČTŘ, a obsahují informace o taktických a metodických postupech a zásadách činnosti policie. Jejich zveřejnění by mohlo způsobit maření či narušování práce policie. Subjekty oprávněné vstupovat do systému ETŘ určuje čl. 5 pokynu policejního prezidenta č. 66/2014, přičemž žadateli toto právo nesvědčí. Žadatel proto nemůže nahlížet do elektronické evidence spisového materiálu a pořizovat si kopie všech dokumentů v něm obsažených. *Ke druhému bodu* povinný subjekt uvedl, že „*soupis vložených dokumentů*“ a „*sběrný arch*“ ve smyslu vyhlášky č. 259 je třeba odlišovat od pojmů „*obsah spisu*“ či „*spisový přehled*“, jimiž je opatřován trestní spis. Poskytnutím informací by povinný subjekt fakticky umožnil žadateli nahlédnout do evidence spisového materiálu vedené v elektronické podobě jako celku a poskytl by tak soupis všech (tedy i interních) dokumentů, na což podle shora uvedeného nemá žadatel nárok. K pojmu „*obsah spisu*“ povinný subjekt uvedl, že trestní spis je neustále doplňován o nové důkazy, proto nelze po policejním orgánu požadovat, aby v návaznosti na jeho každé doplnění v průběhu vyšetřování předkládal spisový přehled (obsah spisu). Takováto povinnost není uložena žádným právním předpisem. Spisovým přehledem (obsahem spisu) policejní orgán opatří spis zpravidla až při skončení vyšetřování ve smyslu § 166 odst. 1 tr. ř. V tomto stádiu se předmětné trestní řízení nenachází, pak obsah spisu je v tomto stádiu neexistující informací, kterou proto nelze poskytnout.

5. Dále povinný subjekt uvedl, že podle judikatury nelze bez dalšího odmítnout poskytnutí informace na základě podřazení do kategorie „vnitřní informace“, ale je třeba zvážit, zda je takové omezení práva v konkrétním případě nezbytné. Právo na informace je zaručeno čl. 17 Listiny základních práv a svobod (dále jen „*Listina*“), a lze jej omezit zákonem. Odepření umožňuje povinnému subjektu § 11 odst. 1 písm. a) InfZ. Při posuzování této otázky přihlédl povinný subjekt k § 11 odst. 4 písm. a) InfZ omezující poskytování informací o probíhajícím trestním řízení a k § 11 odst. 6 InfZ. Požadovaná informace je určena pro vnitřní potřebu policie a obsahuje citlivé informace o postupech její činnosti. Poskytnutí těchto informací umožňuje komplikovat nebo i zmařit postup OČTŘ, podstatné informace lze vyčíst i ze soupisu dokumentů. Ve vztahu k požadovaným informacím proto povinný subjekt dovodil, že se na jejich obsah vztahuje omezení podle § 11 odst. 4 písm. a) a odst. 6 InfZ. Podle čl. 17 odst. 4 Listiny lze právo vyhledávat a šířit informace omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. V daném případě bylo shledáno omezení svobodného přístupu k informacím odůvodněným. Proti tomuto rozhodnutí podal žadatel odvolání, o něm rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.
6. Žalovaný napadeným rozhodnutím potvrdil rozhodnutí povinného subjektu. V odůvodnění se s jeho závěry ztotožnil. Dále uvedl, že žalobcem uvedené důvody vycházející z rozsudku Městského soudu sp. zn. 41 T 5/2017 neshledal žalovaný relevantními, jednalo se o ojedinělý exces. Taktéž považoval za irelevantní námitku týkající se povinnosti vést trestní spis podle zákona č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o archivnictví*“). Důvodem odmítnutí žádosti nebyla skutečnost týkající se vedení spisu, nýbrž to, že se jedná o informace, které se neprojevují vně OČTŘ s vypovídající hodnotou s negativním dopadem na schopnosti státu v oblasti vnitřní bezpečnosti. Pokud se žalobce domníval, že na základě zákona o archivnictví měly být do trestního spisu zařazeny i dokumenty pomocného charakteru, měl se obrátit na OČTŘ vykonávající dohled. Požadovaná informace se týká komunikace v rámci interních hierarchických vztahů mezi OČTŘ, které lze podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2011 č. j. 1 As 105/2010-73 považovat za interní pokyny ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) InfZ. Současně obsahem této komunikace jsou informace bezprostředně se týkající prováděného dokazování, které vypovídají o metodách postupu OČTŘ, což v dané fázi trestního řízení může snížit vypovídající hodnotu získávaných důkazů. V pomocném spisu se ukládají písemnosti a záznamy dokumentující činnost policie, které sice v trestní kauze nemohou sloužit jako důkaz, ale mohou vést OČTŘ k jejich uplatnění v jiných trestních věcech. Jejich zveřejněním by došlo k ohrožení schopnosti orgánů veřejné moci vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost, stíhat trestné činy a to právě možností působení na případné třetí subjekty. V dané věci byl sice fakticky požadován seznam dokumentů, nicméně i ten obsahuje názvy dokumentů, jejich autorství a čas evidence, z nichž lze zjistit základní obsah dokumentů a způsob jejich získávání včetně časové souvislosti. Z takových informací by bylo např. možné zjistit, ve kterých případech je třeba provádět znalecké zkoumání a jakou dobu vyžaduje, a tomu přizpůsobit jednání způsobem, které efektivní vyhotovení znaleckých posudků ztíží. Žalovaný se ztotožnil se žadatelem, že textace rozhodnutí povinného subjektu „*je v některých pasážích poněkud těžkopádnější*“, nicméně jsou z něj zřejmé úvahy vedoucí k odmítnutí Žádosti. Povinný subjekt tím nijak nevybočil z mezí správního uvážení podle § 11 odst. 1 písm. a) InfZ a čl. 17 odst. 4 Listiny.

7. Proti tomuto rozhodnutí brojí žalobce žalobou. Námitky v ní uplatněné lze rozdělit do dvou žalobních bodů.
8. *V prvním žalobním bodu* namítá žalobce nepřezkoumatelnost rozhodnutí povinného subjektu i žalovaného, kteří v nich neuvedli, na kterou část požadované informace se vztahuje režim podle § 65 tr. ř., a na kterou část se nevztahuje, když na část informace se režim podle § 65 tr. ř. vztahuje.
9. *Ve druhém žalobním bodu* žalobce předně vysvětluje, že v trestní věci vedené pod č. j. NCOZ-6099/TČ-2016-411400 je obviněným. Požadovaná informace by proto měla být součástí jeho trestního spisu a měl by ji získat podle § 65 tr. ř. (s výjimkou protokolu o hlasování a osobních údajů utajovaného svědka podle § 55 odst. 2 tr. ř.). Jelikož informaci se postupem podle § 65 tr. ř. nezískat nepodařilo, využil žalobce institutu InfZ. Žalobce má ústavně zaručené právo na všechny informace v rámci svého trestního stíhání, s konstatovanými výjimkami (čl. 37 odst. 2, čl. 38 odst. 2 a čl. 40 odst. 3 věta první Listiny). Úspěšnost vedení obhajoby je přitom dána využitím informace, s níž disponuje i policejní orgán.
10. *Ad za prvé* žalobce považuje rozhodnutí povinného subjektu za nepřezkoumatelné. Povinný subjekt neuvedl, z čeho čerpal argumentaci, když uvedl, že elektronicky vedená evidence celého spisového materiálu je interní pomůckou OČTŘ pro vytváření spisu, nejedná se o elektronický spis ve smyslu tr. ř. Podle § 66 odst. 1 zákona o archivnictví vydávají určení původci spisový řád. V případě povinného subjektu podle čl. 29 – čl. 32 pokynu policejního prezidenta ze dne 2. 11. 2015 č. 170/2015 (dále jen „*spisový řád*“), má být uveden způsob vytváření spisu v systému ETŘ. Též další ustanovení spisového řádu potvrzují, že v systému ETŘ je vedena běžná spisová služba v elektronické podobě. Nejedná se o vnitřní pomůcku. Žalobce se tudíž neztotožňuje se žalovaným, že požadovaná informace „*se nijak neprojevuje vně orgánů činných v trestním řízení a současně má vypovídající hodnotu s negativním dopadem na schopnost státu v oblasti vnitřní bezpečnosti*“. Žalobce shledává odkaz žalovaného na nález Ústavního soudu ze dne 26. 7. 2005 sp. zn. I. ÚS 54/05 irelevantním, jelikož se netýká InfZ, nýbrž nahlížení do spisu podle § 65 tr. ř. a neodpovídá současné právní úpravě spisové služby. Ústavní soud v nálezu uvedl, že policejní orgán vytváří trestní spis a vedle něj má tzv. pomocné materiály, na které se nevztahuje právo nahlížet do spisu. Právní úprava zákona o archivnictví takového třídění nepřipouští, žalobci musí být předložen kompletní spis. Nesouhlasí proto se žalovaným, že spis vedený v systému ETŘ neobsahuje jen komunikaci v rámci interních hierarchických vztahů. Pokud elektronický spis obsahuje dokumenty a informace, jejichž poskytnutí lze odmítnout, pak každý takový dokument musí být v rozhodnutí označen základními údaji, aby jeho odmítnutí jako informace bylo odůvodněno. V případě interních dokumentů musí být uveden alespoň jejich počet a základní údaje, zbývající dokumenty by měly být žalobci poskytnuty. I z tohoto důvodu je rozhodnutí nepřezkoumatelné. Trestní spis vedený v elektronické podobě musí být opatřen sběrným archem podle § 12 odst. 2 a 3 vyhlášky č. 259. Pro odmítnutí poskytnutí informace žalobce neshledává zákonný důvod.
11. *Ad za druhé* považuje žalobce za nepřezkoumatelné i proto, že se nedomáhal informace o taktických a metodických postupech a zásadách činnosti policie, nýbrž sběrného archu, který je podle vyhlášky č. 259 povinnou součástí spisu. Tvrzení povinného subjektu, že žalobce požaduje „interní informaci“ není pravdivé. Žalovaný přitom argumentoval hypoteticky, co by požadovaná informace mohla obsahovat. Otázkou, co by mohlo být

odmítnutím informace, se rozhodnutí nezabývají. Údaje uváděné o každém dokumentu ve sběrném archu jsou stanoveny právním předpisem. K tomuto žalovaný nevysvětluje, jak by z názvu dokumentu, autora a času, bylo možno zjistit jeho základní obsah.

12. Žalovaný v písemném vyjádření navrhuje, aby žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta. Odkazuje na napadené rozhodnutí a dodává, že žalobce prostřednictvím InfZ požaduje informace z trestní kauzy, v níž má postavení obviněného. InfZ obecně upravuje poskytování informací z oblasti veřejné správy, primárně za účelem veřejné kontroly. V daném případě žalobce nebyl nijak krácen na právu obviněného seznámit se se všemi skutečnostmi, které se váží k okolnostem rozhodných pro trestní řízení, neboť takové informace jsou součástí trestního spisu č. j. NCOZ-6099/TČ-2016-411400, do kterého je obviněný žalobce oprávněn nahlížet podle § 65 tr. ř., dále má nárok na účast na vyšetřování ve smyslu § 165 tr. ř., na seznámení se s podklady při skončení vyšetřování ve smyslu § 166 tr. ř. Zmíněné instituty jsou dostatečnou zárukou vedení trestního řízení. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 2. 2017 č. j. 6 As 338/2016-55 dovodil, že InfZ nemá sloužit k obcházení podmínek nastavených jinými právními předpisy. Otázkou povinnosti OČTŘ postupovat podle zákona o archivnictví se v napadeném rozhodnutí žalovaný zabýval. Za rozhodující považuje charakter požadovaných informací, a nikoliv otázku, zda OČTŘ měl v rámci trestního řízení povinnost zakládat obviněnému žalobci spis podle zákona o archivnictví. Za elektronický spis v trestním řízení nelze považovat číslo jednací v systému ETŘ. Právní řád totiž s elektronickým vedením spisu trestního řízení nepočítá, koncepce trestního řízení je založena na analogické podobě spisového materiálu, který je v této podobě zasílán i trestním soudům. Elektronický záznam obsahuje vedle dokumentů tvořících trestní spis rovněž osobní a další údaje související s trestním řízením, které policie potřebuje ke své analytické činnosti nejen při objasňování konkrétní trestné činnosti, nýbrž i další trestné činnosti. Podklady v elektronickém záznamu komplexně dokumentují činnost Policie ČR v rámci všech útvarů a organizačních článků Policie ČR. Jelikož tato evidence obsahuje osobní údaje i údaje o trestním řízení v jeho neveřejné fázi, byla přijata taková opatření, které mají zabránit neoprávněnému přístupu k těmto údajům i v rámci lokální databáze. Znamená to, že příslušník určitého útvaru má za všech okolností přístup pouze k datům v útvaru, v němž je zařazen. V daném případě lokální databáze provozovaná povinným subjektem, jímž je Národní centrála proti organizovanému zločinu SKPV, Sekce organizovaného zločinu, je pak chráněna ještě přísnějšími opatřeními z důvodu její specifické působnosti. U ní je vysoké riziko snah různých subjektů o zmaření účelu trestního řízení či o získání informací z její práce. Takto přísná ochrana systému nepřímě směřuje také k ochraně života a zdraví pracovníků útvaru, kteří mají k trestnímu spisu přístup. Umožněním přístupu přímo do informačního systému ETŘ jiným osobám by došlo ke zcela bezprecedentnímu průlomů v opatřeních Policie ČR směřujících k dosažení účelu trestního řízení, ke snížení ochrany osob, jichž se spisy týkají, i k narušení bezpečnosti systému. Nelze pominout riziko, že případným použitím vlastního paměťového média žalobce by mohla být ohrožena bezpečnost nejen tohoto, ale i dalších systémů, v extrémním případě celé datové sítě Policie ČR. K otázce nesrozumitelnosti výroku prvostupňového rozhodnutí žalovaný uvádí, že podle InfZ je možné od subjektů vymezených v § 2 InfZ žádat informace, jejichž vymezení je na žadateli. Žalobce Žádost vymezil obdobně jako žádost o nahlédnutí do spisu, požadovanou informací je soubor dokumentů jako celek. Vzhledem k tomu, že část vymezené informace je tvořena trestním spisem a část nikoliv, považuje žalovaný vymezení odmítnuté informace ve výroku rozhodnutí povinného subjektu za srozumitelné. Žalobce využil

svého práva nahlížet do trestního spisu ve smyslu § 65 odst. 1 tr. ř. a ve zbytku postupoval podle InfZ. Podle žalovaného v případě dopadu povinnosti podle § 65 odst. 1 zákona o archivnictví do trestního řízení, by musely existovat vedle sebe dva související spisy, jeden pro trestní řízení s dokumenty týkajícími se dokazování v trestní věci a druhý s ostatními materiály získanými v souvislosti s úkony v trestním řízení, které by nesloužily k prokázání skutku. Pokud by byla správná argumentace žalobce, že i pomocné materiály mají být součástí trestního spisu, pak by musela být Žádost posouzena jako žádost o nahlédnutí do trestního spisu a § 2 odst. 3 InfZ by se na ni nevztahoval.

13. Žalovaný dále uvádí, že jedním z důvodů odmítnutí Žádosti byla i skutečnost, že byly požadovány vnitřní pokyny ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) InfZ. Jestliže žalobce označuje uvedenou argumentaci za nesrozumitelnou, ale současně ji cituje a uvádí proti ní argumenty, pak nelze považovat námitku nepřezkoumatelnosti za případnou. V napadeném rozhodnutí jsou uvedeny důvody odmítnutí Žádosti i s ohledem na charakter požadované informace. Žalobcův požadavek na detailní odůvodňování odmítnutí každé jednotlivé informace nemá oporu v právních předpisech. V případě bližších informací o přípravné fázi trestního řízení, u něhož nelze vyloučit rozšíření či rozpracování dalších případů, vždy bude odůvodněno poněkud obecně. Správní orgán musí nejen uvést úvahy vedoucí k jeho rozhodnutí, ale současně neuvést chráněné informace. V daném případě není míra obecnosti odůvodnění takového rázu, že by z něj nebyly zřejmé důvody rozhodnutí. Současně žalovaný uvádí, že ze znalosti položek lze dovodit, jaké kroky v návaznosti na ten který úkon byly provedeny. Pod výlukou práva na informace nespadá pouze text dokumentu, ale již jen jeho název a související informace. Žalovaný upozorňuje, že postup žalobce lze vnímat nejen jako snahu obcházet úpravu nahlížení do trestního spisu, ale dotýká se práva na spravedlivý proces a soukromí jiných dotčených osob. Také se týká nastavení hranice mezi právy obhajoby a zájmy veřejné žaloby ve vztahu k zájmu společnosti na odhalování trestné činnosti. Účelem Žádosti totiž nebyla veřejná kontrola, nýbrž snazší přístup žalobce do informací v jeho trestní věci. Při důsledném dodržování právní úpravy InfZ, kdy by na Žádost podanou podle InfZ bylo nahlíženo jako na žádost kterékoli cizí osoby, by informování podle InfZ, zejména u choulostivých věcí, postrádalo smysl, jestliže mají být anonymizovány osobní údaje, když poskytnuté informace se podle § 5 odst. 3 InfZ povinně zveřejňují, atd. Při systematickém výkladu by nemělo docházet k situaci, kdy zákonodárce jedním předpisem přístup k informacím v určitém typu řízení omezí, zatímco druhým předpisem by informace neomezeně poskytl. Pokud bude na žalobce nahlíženo nikoli jako na osobu žádající o nahlížení do spisu, ale jako na kteréhokoli žadatele o informace, představovalo by vyhovění Žádosti průlom do limitů ochrany spravedlivého procesu, spočívající v omezeném informování zejména v ranějších fázích řízení i pro všechny ostatní osoby, které již by nemusely žádat o informace ve vlastní věci, ale prostřednictvím žádosti třetí osoby. I v rámci „vlastní“ věci se pak v pomocných podkladech může nacházet řada osobních údajů a informací, které se nemusí týkat daného trestného činu. Zákon již nyní omezuje přístup k informacím, které by pachatelům protiprávních činů nebo skutků ohrožujících veřejný pořádek umožňovaly přizpůsobit taktiku protiprávního jednání. Ochrana OČTŘ a zvýšení odolnosti státu proti organizovanému zločinu a cizím zpravodajským službám byla i jedním z důvodů novelizace InfZ. Případné změny poměru mezi obhajobou a veřejnou žalobou, pak patří do diskuze *de lege ferenda*, nikoli před správní soud.

14. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného (ze dne 15. 11. 2019) setrval na argumentaci, že měl dostat možnost získat veškeré informace postupem podle § 65 odst. 1 tr. ř. Pokud OČTŘ bez opory v zákoně nepovažuje část spisu za trestní spis, nemá obviněný možnost ochrany podle tr. ř. Žalobce proto nově odkazuje na čl. 7 odst. 2, 3, 4 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/13/EU ze dne 22. 5. 2012, o právu na informace v trestním řízení (dále jen „*Směrnice*“), podle které má právo znát „*materiály případu*“, nikoli pouze právo nahlížet do spisů. Podle čl. 7 odst. 4 věta poslední Směrnice odepření určitých materiálů podléhá přezkumu justičního orgánu. Trestní řád justiční přezkum neumožňuje, žalobce proto nemá jinou možnost, že se domáhat materiálů případu podle InfZ. Žalobou proto napadá neposkytnutí přístupu k „*materiálům případu*“, jelikož má ústavní právo seznámit se s veškerými informacemi o trestním stíhání. Žalobce nesouhlasí, že měl možnost se se všemi skutečnostmi seznámit postupem podle § 65 tr. ř., které mu neumožňuje seznámit se s „*materiály případu*“, které policejní orgán a státní zástupce se rozhodnou nezařadit do trestního spisu pro obviněného, obhájce a trestní soud. Jelikož k ostatním informacím přístup nemá, odporuje takovýto postup Směrnici, čl. 40 odst. 3 Listiny a čl. 6 odst. 3 písm. b) Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod (dále jen „*Úmluva*“). Podle žalobce pojem „*podstatné důkazy*“ použitý v čl. 7 odst. 2 Směrnice nezahrnuje pouze důkazy k věci samé, nýbrž i důkazy, že v řízení bylo postupováno v souladu se zákonem, „*aby byly zajištěny spravedlivý proces a příprava obhajoby*“, jak je uvedeno ve Směrnici. Obviněný má právo seznámit se se všemi důkazy, či alespoň ověřit, že do trestního spisu policejní orgán zařadil všechny materiály k případu. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že do trestního spisu, do kterého má žalobce možnost nahlížet, nebyl zařazen kompletní materiál, ten nebude v případě podání obžaloby ani předán soudu. Žalovaným zmíněné instituty § 65, § 165 a § 166 tr. ř. nezaručují řádný průběh trestního řízení za situace, kdy policejní orgán část „*materiálů případu*“ nezařadí do trestního spisu pro obviněného, obhájce a soud. V případě žalobce se nejedná o obcházení trestního řádu, který upravuje pouze nahlížení do spisu, ale nikoli přístup k „*materiálům případu*“. Z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 12. 2018 sp. zn. 41 T 5/2017 přitom vyplývá, že policista po konzultaci s nadřízenými a dozorujícím státním zástupcem úmyslně nezařadil do trestního spisu zásadní důkaz ve prospěch obžalovaných, umístil je do pomocných materiálů soudu a obhájcem nepřístupných. Žalobce má tudíž obavu, aby se nestal obětí obdobného postupu. Podle poznatků žalobce jsou v systému uchovávány veškeré „*materiály případu*“. Policejní orgán k nim v rozporu s § 12 odst. 2 a 3 vyhlášky č. 259 nevede sběrný arch, ten vede podle čl. 30 spisového řádu pouze v systému ETR. Žalobce tudíž nesouhlasí s tvrzením, že právní řád nepočítá s elektronickým vedením trestního spisu, když policejní prezident vydal spisový řád podle § 66 odst. 1 zákona o archivnictví. Žalobce nepovažuje za srozumitelné tvrzení o potřebě dvou spisů v trestním řízení. Podle § 65 odst. 1 zákona o archivnictví neexistuje výjimka pro OČTŘ, ani neexistuje zákonná úprava obsahující kritéria třídění „*materiálů případu*“ do verzí spisu. Dále žalobce nesouhlasí se žalovaným, který nepovažuje za možné zpřístupnit ani evidenci dokumentů, která je podle § 12 odst. 2 a 3 vyhlášky č. 259 povinnou součástí spisu. Žalobce by k této evidenci měl mít přístup podle § 65 odst. 1 tr. ř. Proti argumentaci žalovaného žalobce namítá čl. 21 odst. 5 spisového řádu. Podle žalobce evidence nemůže obsahovat utajované informace. Žalobce dále uvádí, že § 65 odst. 2 tr. ř. umožňuje odepřít nahlédnutí do spisu v přípravném řízení, které se nevztahuje na „*materiály případu*“, o kterých policejní orgán tvrdí, že spisem vůbec nejsou. Ust. § 65 odst. 2 tr. ř. nelze použít jako podpůrný argument pro odepření práva na informace podle InfZ. Argumentaci

žalovaného, že i v pomocných podkladech „*vlastní*“ trestní věci se může nacházet řada osobních údajů a informací, které se netýkají daného trestného činu nebo jsou v dané věci irelevantní, považuje žalobce za rozpornou s čl. 7 odst. 2 a 3 Směrnice, čl. 40 odst. 3 Listiny a čl. 6 odst. 3 písm. b) Úmluvy. Policejní orgán nemůže rozhodovat, které materiály jsou irelevantní, proto je nezařadit do trestního spisu a zatajit je obhajobě i soudu. Žalobce navrhuje, aby městský soud provedl za důkaz trestní spis vedený č. j. NCOZ-60999/TČ-2016-411400 a sběrný arch vedený v systému ETŘ. Z nich může být zjištěno, jaké další „*materiály případu*“ jsou v dispozici povinného subjektu, a zda je obecné odůvodnění napadeného rozhodnutí zákonné. Dále navrhuje výslech zpracovatele trestního spisu, vrchního komisaře.

15. Žalovaný v duplice poukazuje na to, že žalobcem zmiňovaná Směrnice hovoří o přístupu ke všem podstatným dokumentům, nikoliv o přístupu k veškerému materiálu. Její normy byly vtěleny trestního řádu, transpozice byla notifikována Evropské komisi ke kontrole správnosti dne 20. 8. 2014, ta nezažádala z důvodu nesprávné či nedostatečné transpozice žádné řízení. V případech, kdy jedná policie jako OČTŘ, tj. i v určení rozsahu nahlížení obviněných do spisu podle § 65 tr. ř., resp. zařazování příslušných důkazů spisu, podléhá činnost policie kontrole státního zastupitelství a nikoli správních soudů (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 14. 3. 2017, sp. zn. II. ÚS 3173/76 a usnesení ze dne 28. 8. 2014, sp. zn. II. ÚS 2166/14). Obdobně nesouvisí se zákonností napadeného rozhodnutí rozsah dokumentů, který měl být zařazen do trestního spisu, do něž má žalobce právo nahlížet v rozsahu § 65 tr. ř. Otázku, zda konkrétní skutečnost má nebo nemá důkazní hodnotu, a má být zařazena do příslušného spisového materiálu, posuzují OČTŘ. Proti postupu policejního orgánu se lze bránit stížností podanou státnímu zástupci, jehož rozhodnutí může přezkoumat nadřízený státní zástupce, resp. soud v hlavním líčení. Není tedy pravdou, že by žalobce neměl jiný prostředek obrany proti tvrzené nedostatečné dokumentaci prováděné policejním orgánem. Nejedná se proto o otázku, která by měla být řešena správním soudem. Za zavádějící považuje žalovaný tvrzení žalobce, že se nedomáhal přístupu do systému ETŘ, a odkazuje na Žádost, z níž lze jednoznačně dovodit, že žalobce požaduje poskytnutí informací vstupem do systému ETŘ a stažením elektronické podoby dokumentů. Obavy z možného ohrožení tak nejsou liché. K navrženým důkazům žalovaný uvádí, že žalobce požadoval informace z trestního řízení v přípravné fázi, v níž nelze vyloučit rozšíření. Poskytnutí kompletní spisové dokumentace by znamenalo „dočasnou“ paralýzu OČTŘ v situaci, kdy není provedení důkazu celým spisem nezbytné. V daném případě se jedná o vyšetřování rozsáhlé trestné činnosti páchané organizovanou zločineckou skupinou s mezinárodním přesahem, u níž je velká možnost ohrožení úspěšnosti vyšetřování úniky informací. Za akceptovatelný považuje výslech zpracovatele trestního spisu, je připraven předložit jednací protokoly spisových materiálů, nebude-li to mít negativní vliv na vyšetřování, zejména s ohledem na ochranu podle § 45 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“).
16. Po nahlédnutí do soudního spisu žalobce v triplice uvedl, že správní spis nepovažuje za soudu předložený kompletní, jedná se o nespojený svazek dokumentů ve složce.
17. Žalovaný následně doplnil správní spis o jeho obsah.
18. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

19. Městský soud rozhodl o věci samé bez nařízení jednání, jelikož strany k výzvě soudu, zda jej požadují, se nevyjádřily (§ 51 odst. 1 s. ř. s.), souhlasily proto konkludentně.
20. Městský soud vycházel z této právní úpravy v rozhodném znění:
21. Podle čl. 6 odst. 3 písm. b) *Úmluvy každý, kdo je obviněn z trestného činu, má tato minimální práva mít přiměřený čas a možnosti k přípravě své obhajoby.*
22. Podle čl. 17 odst. 1 *Listiny svoboda projevu a právo na informace jsou zaručeny. Podle odst. 4 téhož ustanovení Svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti.*
23. Podle čl. 37 odst. 2 *Listiny každý má právo na právní pomoc v řízení před soudy, jinými státními orgány či orgány veřejné správy, a to od počátku řízení.*
24. Podle čl. 38 odst. 2 *Listiny každý má právo, aby jeho věc byla projednána veřejně, bez zbytečných průtahů a v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Veřejnost může být vyloučena jen v případech stanovených zákonem.*
25. Podle čl. 40 odst. 3 věta první *Listiny obviněný má právo, aby mu byl poskytnut čas a možnost k přípravě obhajoby a aby se mohl hájit sám nebo prostřednictvím obhájce.*
26. Podle čl. 7 odst. 2 *Směrnice členské státy zajistí, aby byl podezřelému nebo obviněnému či jeho právníkovi zajištěn přístup alespoň ke všem podstatným důkazům nacházejícím se v držení příslušných orgánů, ať svědčí ve prospěch či v neprospěch podezřelého nebo obviněného, aby byly zajištěny spravedlivý proces a příprava obhajoby. Podle odst. 3 téhož ustanovení aniž je dotčen odstavec 1, musí být přístup k materiálům uvedeným v odstavci 2 poskytnut v náležitém čase, jenž umožňuje účinný výkon práv na obhajobu, a nejpozději při předložení obžaloby soudů. Pokud příslušné orgány zajistí další podstatné důkazy, poskytnou k nim přístup v náležitém čase, jenž umožní jejich posouzení. Podle odst. 4 téhož ustanovení odchylně od odstavců 2 a 3, není-li to v rozporu s právem na spravedlivý proces, lze odepřít přístup k určitým materiálům v případě, že by poskytnutí tohoto přístupu mohlo vést k závažnému ohrožení života nebo základních práv jiné osoby nebo je-li toto odepření naprosto nezbytné za účelem ochrany důležitého veřejného zájmu, například pokud by tento přístup mohl narušit probíhající vyšetřování nebo závažně ohrozit národní bezpečnost členského státu, v němž trestní řízení probíhá. Členské státy zajistí, aby rozhodnutí o odepření určitých materiálů v souladu s tímto odstavcem učinil postupem podle vnitrostátního práva justiční orgán nebo aby toto rozhodnutí alespoň podléhalo justičnímu přezkumu.*
27. Podle § 65 odst. 1 tr. ř. *obviněný, poškozený a zúčastněná osoba, jejich obhájci a zmocněnci mají právo nahlížet do spisů, s výjimkou protokolu o hlasování a osobních údajů svědka podle § 55 odst. 2, činit si z nich výpisky a poznámky a pořizovat si na své náklady kopie spisů a jejich částí. Totéž právo má zákonný zástupce nebo opatrovník obviněného, poškozeného nebo zúčastněné osoby, jestliže tyto osoby nejsou plně svéprávné nebo je-li jejich svéprávnost omezena. Jiné osoby tak mohou činit se souhlasem předsedy senátu a v přípravném řízení se souhlasem státního zástupce nebo policejního orgánu, jen pokud je toho třeba k uplatnění jejich práv.*
28. Podle § 11 odst. 1 písm. a) *InfZ povinný subjekt může omezit poskytnutí informace, pokud se vztahuje výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu. Podle odst. 4 písm. a) téhož ustanovení Povinné subjekty dále neposkytnou informace o probíhajícím trestním řízení, nebo týkající se trestního řízení, pokud by její poskytnutí ohrozilo či zmařilo účel trestního řízení, zejména zajištění práva na spravedlivý proces. Podle odst. 6*

téhož ustanovení *povinný subjekt neposkytne informaci o činnosti orgánů činných v trestním řízení nebo bezpečnostních sborů, která se týká předcházení, vyhledávání, odhalování nebo stíhání trestné činnosti nebo ochrany bezpečnosti osob, majetku a veřejného pořádku, pokud by její poskytnutí ohrozilo práva třetích osob anebo schopnost orgánů veřejné moci předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost, stíhat trestné činy nebo zajišťovat veřejný pořádek a bezpečnost České republiky.*

29. Městský soud v Praze k dílčí námitce žalovaného z dupliky, že v daném případě se nejedná o otázku, kterou by měl řešit správní soud, zabýval se proto otázkou, zda je v daném případě dána věcná příslušnost soudu rozhodujícím ve správním soudnictví.
30. Oblast poskytování informací ze spisového materiálu v trestním řízení lze rozdělit na dva samostatné okruhy. V prvním případě § 65 odst. 1 tr. ř. upravuje otázku nahlížení do trestního spisu, včetně možnosti činit si z něj výpisy a poznámky, pořizovat si z něj kopie, ve prospěch omezeného okruhu osob (jimi jsou podle § 65 odst. 1 tr. ř. obviněný, poškozený, zúčastněná osoba, jejich obhájci, zmocněnci, popř. zákonní zástupci v případě, jsou-li tyto osoby nesvéprávné), s výjimkou nahlížení do protokolu o hlasování a osobních údajů utajeného svědka. Jiné osoby toto právo ve smyslu uvedeného ustanovení nemají. Ve druhém případě může širší okruh subjektů, v podstatě kdokoli, požadovat informace z trestního řízení, jež nespádají pod množinu ust. § 65 tr. ř., avšak toliko za splnění podmínek podle InfZ, a to např. požadovat materiály z dozorového spisu státního zastupitelství (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2011 č. j. 2 As 93/2011-79), nebo interní korespondenci a pokyny OČTŘ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2011 č. j. 1 As 105/2010-73), nebo informace z řízení, na kterém žadatel není zúčastněn a informace požaduje z důvodu tzv. veřejné kontroly (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 12. 2010 č. j. 1 As 44/2010-103).
31. V právě projednávaném případě podle správního spisu bylo obviněnému žalobci umožněno nahlédnout podle § 65 odst. 1 tr. ř. do trestního spisu vedeného na jeho osobu v probíhajícím trestním řízení. Tuto skutečnost strany nespoujají. Žalobci však nebylo podle InfZ policejním orgánem jako povinným subjektem, tedy správním orgánem, umožněno nahlédnout v rámci probíhajícího trestního řízení před skončením vyšetřování, do policejního interního elektronického spisu v trestní věci vedené na jeho osobu a další osoby ve shodné trestní věci, a pořídit si z něj kopii (pod bodem prvním Žádosti), a dále nebylo žalobci umožněno v rámci probíhajícího trestního řízení před skončením vyšetřování nahlédnout a pořídit si kopie soupisu dokumentů a příloh z policejního spisu v trestní věci vedené na jeho osobu a další osoby ve shodné trestní věci (pod bodem druhým Žádosti). Jelikož se žalobce na povinném subjektu domáhá informace podle InfZ, městský soud má za to, že v řízení o předmětné žalobě je dána věcná příslušnost Městského soudu v Praze jako soudu rozhodujícího na úseku správního soudnictví. Dílčí námitka žalovaného není proto relevantní.
32. *K prvnímu žalobnímu bodu lze konstatovat, že z povahy věci se soud musel zabývat tím, zda je napadené rozhodnutí žalovaného zatíženo vadou, k níž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Předně se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, neboť v případě shledání důvodnosti této námítky by bylo vyloučeno meritorní posouzení žaloby. Vadu nepřezkoumatelnosti rozhodnutí představují nejzávažnější nedostatky rozhodnutí, ať už jde o nesrozumitelnost rozhodnutí (z výroku není zřejmé, jaká práva či povinnosti jsou ukládány či deklarovány), či nedostatek důvodů odůvodnění (z rozhodnutí není zřejmé, na jakých úvahách správní orgán založil své rozhodnutí nebo není zřejmé,*

z jakých důkazů vycházel). Dílčí nedostatky rozhodnutí, je-li toto srozumitelné a ve svém celku poskytuje odpověď (byť implicitně) na námitky žalobce, nemohou způsobit vadu nepřezkoumatelnosti. Tyto závěry jsou v souladu s ustálenou judikaturou správních soudů, konkrétně lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2019 č. j. 8 Afs 267/2017-38: „Současné je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006-74, publ. pod č. 1566/2008 Sb. NSS). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán, resp. soud podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se (toliko) dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomeneli správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, čj. 1 Afs 92/2012 45, či ze dne 29. 6. 2017, čj. 2 As 337/2016-64). Přehlédnout pak nelze ani fakt, že správní orgány a soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí; takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, a rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2015, čj. 9 As 221/2014-43).“ Městský soud v Praze nedospěl k závěru, že by napadené rozhodnutí trpělo tak závažnými vadami, pro které by je nebylo možné meritorně posoudit.

33. Podle § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“) ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení.
34. Výrok rozhodnutí povinného subjektu zní, takto: „pod ustanovení § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. a na základě ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) téhož zákona, na základě důvodů uvedených v ustanovení § 11 odst. 4 písm. a) téhož zákona ve spojení s § 11 odst. 6 téhož zákona se žádost v té části, na niž se nevztahuje režim § 65 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním, ve znění pozdějších předpisů, o d m í á.“
35. Citovaný výrok soud považuje přezkoumatelným, i s přihlédnutím k obsahu odůvodnění povinného subjektu, který na str. 3 a 4 rozhodnutí se zabýval otázkou poskytování informací z trestního řízení v režimu § 65 odst. 1 tr. ř. a v režimu InfZ. S vysvětlením žalovaného se soud ztotožňuje a odkazuje na něj. Žalobcův požadavek na přesnější formulaci se proto jeví zcela zbytným. Z dosavadního průběhu trestního řízení bylo žalobci známo, jaké informace mu byly jako obviněnému v probíhajícím trestním řízení podle § 65 odst. 1 tr. ř. již poskytnuty. Námitka prvního žalobního bodu není důvodná.

36. *Ke druhému žalobnímu bodu soud se neztotožnil se žalobcem, že úspěšnost vedení obhajoby je dána při možnosti využití znalosti informace, již disponuje policejní orgán. Předně soud konstatuje, že žalobce požaduje informace z policejního spisu v rámci trestního řízení, které je tzv. v běhu, tedy nebylo dosud skončeno vyšetřování trestné činnosti obviněného žalobce (v tomto řízení je obviněno více osob). Právo na přístup k informacím, jimiž disponují OČTŘ, je tudíž důvodně omezeno pouze na ty listiny, které obviněný potřebuje k uplatnění svého práva na účinnou obhajobu v trestní věci, nikoli na jakékoli dokumenty v dispozici OČTŘ.*
37. *Ústavní soud v usnesení ze dne 26. 7. 2005 sp. zn. I. ÚS 54/05 dovedl, že „ustanovení § 65 trestního řádu upravující právo obviněného nahlížet do spisu blíže nespecifikuje, do jakých „spisů“ mají obviněný a jeho obhájce právo nahlížet. Při konkretizaci těchto „spisů“ je třeba vycházet ze smyslu ustanovení § 65 trestního řádu, kterým je zajistit, aby obviněnému a jeho obhájci byly poskytnuty informace potřebné v daném stadiu trestního řízení k přípravě obhajoby. To v praxi znamená, že obviněnému a také jeho obhájci musí být umožněno nahlédnutí do všech částí písemných materiálů (trestní spis včetně dokladů, listin, doličných věcí apod. obsažených v jeho přílohách), které se stanou součástí spisu, který po skončení vyšetřování bude obviněný mít možnost prostudovat (§ 166 odst. 1 trestního řádu) a který bude podkladem k vypracování obžaloby a s obžalobou předložen soudu, případně bude sloužit k jinému meritornímu rozhodnutí státního zástupce v přípravném řízení. Naopak dané právo se nevztahuje na nahlížení do materiálů, které jsou pouhými vnitřními pomůckami a pracovními materiály orgánů činných v trestním řízení. Charakter materiálů, na které se předmětné právo vztahuje, tedy nemají písemná zdůvodnění policejního orgánu podle ustanovení § 167 odst. 2 trestního řádu (proč nebylo možno v zákonem stanovené lhůtě skončit vyšetřování, jaké úkony je třeba ještě provést a po jakou dobu bude vyšetřování pokračovat) a pokyny státního zástupce.“ Soud dodává, že možnost získání dalších informací s právem na obhajobu nijak nesouvisí, týká se toliko práva na informace ve smyslu čl. 17 Listiny, které má (v testu proporcionality) tzv. „menší důležitost“, protože s jeho výkonem nejsou spojeny tak závažné zásahy do právní sféry osob jako je tomu v trestním řízení.*
38. *Ad za prvé lze uvést, že podle rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993 č. j. 6 A 48/92-23 „z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a - v případě rozhodování o relativně neurčité sankci - jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši.“*
39. *Podle § 68 odst. 3 správního řádu v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. V případě, že podkladem rozhodnutí jsou písemnosti a záznamy, které jsou za podmíněk v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis, v odůvodnění rozhodnutí se na tyto podklady odkáže takovým způsobem, aby nebyl zmařen účel jejich utajení; není-li to možné, uvedou se v odůvodnění rozhodnutí pouze v obecné rovině skutečnosti, které z těchto podkladů vyplývají.*
40. *Citovaným požadavkům napadené rozhodnutí dostalo, obsahuje úvahu povinného subjektu, že elektronická evidence spisového materiálu vedená v systému ETR z povahy věci obsahuje údaje, které by mohl žalobce či jiný subjekt zneužít za účelem maření*

činnosti OČTŘ v rámci probíhajícího policejního vyšetřování. Žalobce by se přinejmenším mohl dozvědět druh prověřovaných informací, jejich zdroj, z jejich názvů a času vzniku by mohl usoudit, jakým směrem se ubírá činnost OČTŘ, což bylo dostatečně podrobně vysvětleno v rozhodnutí povinného subjektu i v napadeném rozhodnutí, dále ve vyjádření žalovaného k žalobě, i v duplice žalovaného, proto na tato vyjádření soud pro stručnost odkazuje. Jsou tím zjevně naplněny důvody pro odmítnutí prvního bodu Žádosti podle § 11 odst. 1 písm. a), odst. 4 písm. b) a odst. 6 InfZ. Žalobcova argumentace předpisy upravujícími výkon spisové služby je v tomto ohledu zcela nezpůsobitou vyvrátit tezi žalovaného, že je zde dán silný veřejný zákonem stanovený zájem na omezení žalobcova práva na informace v zájmu ochrany činnosti OČTŘ v rámci probíhajícího trestního řízení proti žalobci a dalším osobám. Tež odkaz žalovaného na usnesení Ústavního soudu ze dne 26. 7. 2005 sp. zn. I. ÚS 54/05 soud považuje za příhodný, neboť ani zákon o archivnictví nic nezměnil na dlouhodobé praxi OČTŘ členit spis na ten, který obsahuje podklady způsobilé k dokazování a podklady obsahující interní postupy, podklady či výsledky probíhajícího vyšetřování, které musí zůstat v přípravném řízení k dispozici toliko OČTŘ. Za irelevantní byl shledán žalobcův požadavek, aby povinný subjekt zvlášť odůvodňoval důvody neposkytnutí toho kterého konkrétního interního dokumentu, tím by v rozporu se smyslem a účelem odmítnutí Žádosti podle důvodů vymezených v § 11 InfZ předmětnou informaci již poskytl. Totéž platí ohledně žalobcova požadavku na předložení sběrného archu „pomocného spisu“.

41. Ad *za druhé* obdobné platí i k požadavku žalobcem v tomto bodu uvedeném. Ačkoli žalobce napadené rozhodnutí považuje za nepřezkoumatelné, z jeho narace (i z narace rozhodnutí povinného subjektu) vyplývá, že bylo řádně zdůvodněno, z jakého důvodu nelze žalobci poskytnout sběrný arch té části trestního spisu, která žalobci nebyla zpřístupněna podle § 65 odst. 1 trestního řádu. Povinný subjekt podle soudu dostatečně vysvětlil, jak by poskytnutí těchto informací mohlo sabotovat jeho činnost v boji (nejen) proti organizovanému zločinu v předmětné věci, v níž dosud vyšetřování k datu vydání napadeného rozhodnutí nebylo skončeno.
42. Druhý žalobní bod není důvodný.
43. Důkazním návrhům žalobce v replice na předložení spisu povinného subjektu vedeného pod č. j. NCOZ-60999/TČ-2016-411400 a výslech zpracovatele trestního spisu soud nevyhověl. Výslech příslušníka povinného subjektu považuje soud za nadbytečný a trestním spisem jako takovým nelze provést důkaz. Důkazem jsou vždy toliko konkrétní dokumenty či jiné materiály ve spisu obsažené. Žalobce žádný z nich výslovně nezmínil. Ze žaloby, ani z repliky není zřejmé, jak by studium trestního spisu mohlo přispět k lepšímu objasnění žalobcovy argumentace.
44. K argumentaci žalobce z repliky pod bodem 14. tohoto rozsudku Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 29. 10. 2019 č. j. 10 A 145/2015-52 (žaloba v tamní věci byla podána shora jmenovaným zástupcem, pozn. soudu) dovodil, že žalobcem spekulované vynětí části informací z vlastního trestního spisu, a jejich zařazení do „pomocných“ materiálů apod., je výlučně otázkou trestního řízení, kdy toto může v přípravném řízení přezkoumat dozorující státní zástupce a v hlavním líčení posléze soud, což ostatně dokládá i žalobcem citovaný rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 12. 2018 sp. zn. 41 T 5/2017. Žalobcova argumentace Směrnicí Evropské unie soud považuje za zavádějící, neboť i žalobcem citovaná ustanovení čl. 7 odst. 2, odst. 3 a odst. 4 Směrnice výslovně uvádějí, že žalobce má přístup pouze k těm materiálům trestní věci, které potřebuje pro uplatnění

svého práva na obhajobu, přičemž v zájmu vyšetřování lze jejich přístupnost omezit (odst. 3), a v zájmu ochrany např. důležitého veřejného zájmu je možné tyto informace úplně odeprít (odst. 4), což dopadá i na právě projednávaný případ. Žalobce nijak nedoložil, že jím požadované podklady potřebuje na uplatnění svého práva na obhajobu, kdy pouze svévolně se domáhá poskytnutí informací, jejichž únik by měl vážné následky pro fungování OČTŘ. Ve shora zmiňované trestní věci vedené pod sp. zn. 41 T 5/2017 se nelze ztotožnit s úvahou, že by procesní nástroje trestního řádu neumožňovaly řádnou ochranu žalobcových práv v rámci dokazování v trestním řízení, proto žalobcovo tvrzení, že by se mohl stát obětí obdobného postupu, je ničím nepodloženou spekulací.

45. K otázce vedení spisového archu výhradně v systému ETŘ a nikoli v analogové verzi lze uvést, že předpisy upravující spisovou službu nijak nestanovují moment jeho vytištění, tj. převedení do analogové verze. Vzhledem k tomu, že v žalobcově věci dosud nebylo skončeno vyšetřování, je běžnou praxí policejních orgánů, že sběrný arch spisu nebyl dosud vytištěn, neboť by v takovémto případě musel být v rámci vyšetřování neustále aktualizován, což by bylo neekonomické. Též je běžnou praxí žalobcem rozporované zakládání více různých druhů spisů k jedné a téže trestní věci, což rovněž povinný subjekt v rozhodnutí vysvětlil, takováto praxe není rozporná s § 65 odst. 1 zákona o archivnictví (*při vyřizování dokumentů se všechny dokumenty týkající se téže věci spojí ve spis. Dokumenty v analogové podobě se vzájemně spojí fyzicky, dokumenty v digitální podobě se vzájemně spojí prostřednictvím metadat, vzájemné spojení dokumentu v analogové podobě a dokumentu v digitální podobě se činí pomocí odkazů.*), neboť § 66 odst. 2 zákona o archivnictví (*součástí spisového řádu je spisový a skartační plán. Spisový a skartační plán obsahuje seznam typů dokumentů roztríděných do věcných skupin s vyznačenými spisovými znaky, skartačními znaky a skartačními lhůtami. Určení původci zasílají spisový a skartační plán příslušnému archivu bezodkladně po jeho vydání nebo změně. Příslušný archiv spisový a skartační plán uloží.*) s takovýmto tříděním dokumentů podle interních předpisů výslovně počítá.
46. Dále žalobce soudu ničím nedoložil, proč by měl mít právo získat důležité interní informace povinného subjektu, Národní centrály proti organizovanému zločinu. Poskytnutí sběrného archu spisu v probíhajícím trestním řízení vedeném na osobu žalobce a další osoby, v němž policejní orgány a vyšetřují jejich trestnou činnost, by představovalo v daném stádiu trestního řízení narušení bezpečnosti databází Policie ČR, např. připojením flash disku do policejního počítače. Ze shora uvedeného je zřejmé, že argumentace žalobce směřuje k prolomení omezování poskytování informací v trestním řízení ve smyslu § 65 odst. 2 tr. ř. (*V přípravném řízení může státní zástupce nebo policejní orgán právo nahlédnout do spisů a spolu s tím ostatní práva uvedená v odstavci 1 ze závažných důvodů odeprít. Závažnost důvodů, ze kterých tato práva odeprél policejní orgán, je na žádost osoby, již se odeprění týká, státní zástupce povinen urychleně přezkoumat. Tato práva nelze odeprít obviněnému a obhájci, jakmile byli upozorněni na možnost prostudovat spisy, a při sjednávání dohody o vině a trestu.*), neboť jejich zveřejňováním prostřednictvím InfZ by citovaná právní úprava pozbyla smysl.
47. Městský soud uzavírá, že se správní orgány se s žalobcovou argumentací dostatečně důkladně vypořádaly v odůvodnění svých rozhodnutí, proto na ně pro stručnost odkazuje a zdůrazňuje, že posláním soudů ve správním soudnictví je ochrana veřejných subjektivních práv adresátů veřejné správy (§ 2 s. ř. s.), nikoli vyřizování zjevně bezúčelně podaných žalob. V této souvislosti soud připomíná usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2014 č. j. 10 As 226/2014-16, podle kterého je možné podání odmítnout

podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tehdy, jedná-li se o zjevné zneužití práva, které v demokratickém právním státě nepoživá právní ochrany. V tomto případě městský soud k takto přísnému posouzení sice nepřistoupil, nicméně o to stručněji vypořádal žalobní body, neboť smyslem a účelem odůvodnění rozsudku je jeho přesvědčivost, nikoliv podrobné opakování toho, což již bylo řádně vysvětleno správními orgány.

48. Na základě uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
49. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 21. července 2022

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu